

arbejde vurderes lige højt. Vi har svært ved at sætte vores mål i relation til Rødstrømperne, (hvad er de ???) da der ikke er nogen fælles målsætning. Det har vi savnet i vores arbejde.

Egentlig tror vi ikke på ideen om enspønderen, den ensomme gruppe, der straffer os; men da vi ikke rigtigt har kunnet placere vort tilhørsforhold til bevægelsen på grund af den manglende målsætning bl.a., var nogle af os meget i tvivl om vi skulle knytte os til/kontakte noget, vi ikke vidste, hvad var. Og de af os, der ønskede denne kontakt kunne ikke argumentere særligt godt for den.

Strategi og midler ???

Bare vi havde nogle !!!!

Det næste punkt i vores arbejde, er at vi vil prøve, ud fra vore (generaliserede) mål at finde midler til at realisere dem. Det har været os umuligt indtil nu, og vi er faktisk helt på revan. Vi mangler inspiration. !

" RAPPORT FRA EN BASISGRUPPE "

Gruppen startede i maj 1972. Vi var seks piger, der efter et introduktionsmøde i Kvindehuset, besluttede at starte en basisgruppe bl.a. for at prøve, at formulere, hvad kvindebevægelsen (Rødstrømperne) "stod" for. Vi mødtes i Kvindehuset 2-3 gange om måneden og snakkede bl.a. om grunden til, at vi var kommet til det introduktionsmøde, og om, hvad vi håbede, at få ud af vore møder. For ligesom at få lidt mere greb om tingene besluttede vi at læse nogle kvindeskrifter. Bl.a. læste og diskuterede vi: "Den kvindelige Eunuk", "Kvinden og Historien" og "Familiens, privatejendommens og statens oprindelse". Derved fandt vi ud af = fik vi bekræftet, at kvindens stilling er samfunds- og ikke naturbestemt. Vi diskuterede, hvad man kunne gøre for at ændre den. Og også hvilke ting, der kunne/ skulle ændre, og blev enige om, at det nok var familiemønstret, der først og fremmest måtte røkes ved. (De fleste af os levede i heteroseksuelle forhold, ingen havde børn). Vi prøvede at undersøge alternative samlivsformer, mønstre,- f.ex. om kollektiver var en evt. løsning på kvinders samfundsbedingede problemer. Vi læste og diskuterede "Kollektivundersøgelsen - 71" af 2 sociologer. (Der er ingen kvindeskrifter beskrevet.) Det var interessant læsning, men

ingen løsning, syntes vi, og drog ingen konklusioner.

Efter sommerferien, hvor nogle af os var på Femø, mødtes vi igen i Kvindehuset. Men gruppen blev hurtigt reduceret. To faldt fra, fordi de følte, at vores arbejde var for teoretisk, indadvendt og, især, for stillestående; og en gik, fordi hun var tidsmæssigt presset af studierne. Vi 3, som fortsatte, mødtes herefter privat ca. hver 3. dag. Ved at holde møderne på skift hos hinanden mistede vi hurtigt den direkte kontakt med Kvindehuset og bevægelsen som sådan. (Nogen regionsgruppe har vi aldrig tilhørt.) Til gengæld kom vi meget tæt inde på livet af hinanden. Vi fortsatte med at læse bøger, idet vi syntes, vi ville vide mere om marxisme/socialisme i forbindelse med vores diskussioner i foråret. Et resultat var, at vi så at kvindeskamp og klassekamp hænger nøje sammen. (Ingen af os var særligt politisk bevidst, endsige skolet.)

I det sidste halve år har vi læst Witt-Hansen "Karl Marx", Hanne Reintoft "Kvinden i klasse-samfundet", Sara Lidman "Grube" og "Kvinder på "fabrik".

Men allerede i løbet af efteråret fandt vi ud af, at der ligesom var andre, mere personlige problemer, der trængte sig på, og som fordrede at blive diskuteret. Gruppen var nu blevet udvidet med en, så vi altså er fire nu. Det var problemer som sexualitet, forholdet til vore partnere, til mænd generelt, relationer forældre/børn. Resultatet blev en form for sensitivitetstræning. På en måde spillede vi højt spil med os selv og hinanden, og var det ikke lykkedes, havde det nok været temmeligt katastrofalt; men vi kunne altså klare det, og resultatet er blevet, at vi har et meget nært forhold til hinanden og stoler på hinanden i meget høj grad. Det var en meget stor oplevelse pludseligt at kunne/turde åbne sig for hinanden på en måde ingen af os havde prøvet før. Det har skabt bedre basis for at vi kan begynde at vende os udad mod andre mennesker og mere generelle problemer.

Vi har dog også haft kriser, nogle personlige, og nogle som nok skyldtes vores manglende modenhed og manglende viden om vores mål og midler. En aften var der to mænd tilstede, da vi startede mødet. De spurgte, nysgerrige vel, hvad vores målsætning var, og hvilken strategi vi havde, og kritiserede samtidigt vores hidtidige læsning som planløs og anbefalede os meget stærkt, konsekvent at læse Marx. De bedyrede, at de selv var meget mere rødstrømper end vi, men krævede en klar de-

finition af, hvad vi stod for. Vi orkede ikke, var for svage til at smide dem ud. Vi følte os åbenbart forpligtede til at forklare dem? os?, hvad der mislykkedes totalt.

Resultatet var dårlig stemning i gruppen.

Vort næste skridt bliver at planlægge mere udadvendt arbejde, men vi ved ikke, hvilke midler,

vi skal bruge. Vi har dog bl.a. en ide om, at samle materiale og tilrettelægge et program, som kan bruges i en studiekreds, der behandler kvindens stilling i samfundet.

kærlig hilsen Nana, Lone, Anne Marie, Bente.

BREV FRA NORGE

Kære alle rødstrømper !

Vil sende en lille hilsen fra Norge, nærmere bestemt fra Bjellested udenfor Bergen. Jeg er dansk, men fast bosat her i landet. Jeg er blevet medlem af "KVINDESPØRSMÅL", der kun har eksisteret 8-9 måneder i denne del af landet. Selv har jeg bare været aktiv i knap 5 mdr, men hvad de 5 måneder har givet mig af impulser er ikke småting. Hvor jeg før bare var konstant utilfreds med min situation som kvinde, har jeg nu fået en masse opmuntring og støtte af ligestillede kvinder og forestår at sætte hele min situation i samfundsmæssigt perspektiv. DET ER IKKE ENKELT DER ER NOGET "GALT" MED. Hvilken befriende følelse det er at træffe andre kvinder med nøjagtig samme problemer og livssituation !! Opmuntring heraf forårsager en af mine veninder, Gard, og jeg at danne en helt ny gruppe på vores arbejdsplads. 20-11 piger meldte sig, så vi havde store forhåbninger. MEN det har vist sig, at gruppen har store vanskeligheder med at fungere tilfredsstillende. Vi er sandsynligvis for mange, jeg er muligvis ikke dygtig nok til at snakke og argumentere, tidspunkterne for møder er altid sent om aftenen p.g.a. skiftarbejde, så mødeopslutningen er så som så. Væsentlige problemer undgås på samme måde som katten, der lister rundt den varme grød.

Begynder vi på et konkret eksempel, er det svært at holde det indenfor rammerne. Alt for ofte glider snakken umærkeligt over på sladder. Og så sidder vi og sladder og hygger os af hjertens lyst, med kaffekoppen indenfor rækkevidde ! Gang på gang kommer der afbud. Den skal i biografen med sin nyeste "klæde", en anden skal absolut se fjernsyn, og en tredje glemmer ret og slet, at vi har møde. Det er "BØD" at være kvindeskrifter, men vi skal helst ikke tage det for alvorligt. Sådan er indstillingen hos de fleste. Mange bruger argumenter som James, jeg har det jo udmærket, så jeg gider ikke gå med plakater og demonstrere. Vi er næsten alle ungarlekviser (dårligt udtryk) med relativ god løn og uden de store forpligtelser. Søstersolidaritets er ikke på tale overhovedet. Det er virkelig trist synes jeg. Even ved, når vi selv får brug for støtte fra andre kvinder ? Den situation kan opstå hurtigere end vi aner ! Gruppen er nu mere eller mindre gået i opløsning, så jeg er tilbage i min oprindelige gruppe, som er ganske godt sammenvejet. En hel del illusioner forsvinder men uden at have mistet mødet. Vi må aldrig give op !!

med søsterlig hilsen, Inge-Grethe, Norge.